

Sebastià Carner i Tort (Capellades, 1850 - Barcelona, 1935). ACAN - AFMI, 1490.

CAPELLADINES I CARNERIANES

JOAN PINYOL

Al teatre de la Lliga Comercial, Industrial i Agrícola de Capellades, entitat cultural fundada l'any 1901, abans de començar la festa dels Jocs Florals de 1906, «*se veien dones hermoses, cares amables, vestits vaporosos que arrodonien el bell conjunt formantli marc les nostres senyores, plantes tropicals, arreu flors de jardins esplèndits. A l'escenari, artísticament guarnit, ressaltava'l trono destinat á la que qui havia d'esser regina de la gaia festa, fentli espatller una grandiosa bandera barrada que ab lletres d'or deia Visca Catalunya*».

Una gran multitud havia respost a la invitació de *La Veu de*

Capellades, periòdic convocant de l'acte i signant de la crònica posterior que reproduïm en part, i quan l'orquestra Unió Artística va anunciar l'entrada de les autoritats, una munió de caps encuriósits no es va perdre detall de la comitiva, amb el president del Consistori, Carles de Fortuny, l'alcalde Josep Guasch, el secretari Josep Cardús, la reina de la festa, Mercè Caballé de Romaní, entre onze dames d'honor i un jove afaitat de vint-i-dos anys, galtes vermelles, clenxa al mig, vestit amb americana, un aire clerical de pastor protestant i un coll altíssim, emmidonat i subversiu. En veure'l, el corresponçal d'*El Igualadino* va exclamar: «És en Carner, en Josep Carner, l'incipient poeta de les nostres lletres!». I les altres delegacions periodístiques de *Patria* d'Igualada, de l'Associació Catalanista de Vallbona, de l'Associació de Lectura Catalana, de *La Hormiga de Oro* de Barcelona i de l'Ateneu de Vilanova i la Geltrú van seguir-li les passes fins a l'escenari mentre l'entusiasme s'anava escampant per la sala. Que el reconegut poeta participés activament en aquells Jocs Florals, a més d'una senyora deferència amb un certamen literari convocat en un poble anoienc era, sobretot, un tribut als orígens del seu pare, Sebastià Carner i Tort, nascut a Capellades el 6 de gener de 1850.

Fill de Josep Carner i Pujol, natural de Calders, i de la

capelladina Eulàlia Tort i Muntades, la formació d'aquest capelladí el va convertir primerament en apotecari. I, un cop establert a Barcelona, va obrir una farmàcia al núm. 8 del carrer d'Aribau de Barcelona, on va néixer el poeta el 1884. Però ben aviat, Sebastià Carner va arriscar-se a deixar una professió tradicional i segura per lliurar-se a una altra no gaire ben vista a l'època, la del periodisme. Va dirigir primer la revista *El sentido católico en las ciencias médicas*, després va ser redactor en cap d'*El Correo Catalán* i posteriorment va dirigir la revista catòlica *La Hormiga de Oro*. A més, i fins just deu dies abans de la seva mort (l'any 1935), va col·laborar també al *Diario de Barcelona*. També va fundar i va presidir la primera associació de periodistes que hi va haver a Barcelona (l'Associació Catalana de la Premsa) i, entre altres anècdotes que dibuixen una particular manera de ser, el 1893 va fer una donació singular a la junta de Ciències Naturals ubicada al Museu de Zoologia de Barcelona. Hi va donar una peça dentària de caïman i un fragment de cascavell de serp. Pel que fa a l'obra escrita, a més del periodisme, Sebastià Carner i Tort va sentir igualment una intensa vocació per les lletres, sobretot pel teatre. L'any 1890 va publicar un *Tratado de arte escénico* i va escriure també *Veneno de áspides* (1897), *El genio y el arte* (1900), *La iglesia y el teatro. Estudios de crítica histórica* (1915) i *Cop de vent* (editada pòstumament el 1966), a

part de nombrosos articles a la premsa. Les tertúlies que diversos lletraferits i periodistes de l'època van fer a casa seva, l'hemeroteca i la biblioteca que omplien aquella llar i la formació literària que va rebre tant del pare com de la mare, la barcelonina Anna Puig-Oriol —formada en una institució religiosa francesa i d'una sensibilitat finíssima—, expliquen la precocitat amb què el considerat príncep dels poetes va entrar en el món de les lletres.

Aquell 1906, a Capellades, en què Josep Carner va fer de mantenidor dels Jocs Florals, va llegir diverses poesies guardonades i davant dels presents, entre altres premiats Ramon Vinyes, Alfons Maseras, Miquel Ferrà, Emili Vallès i Josep Costa Pomés, va cloure la celebració amb un abrandat discurs que obtingué «*sorollosos aplausos*». A Capellades, el seu pare era conegut com el Tianet de la Menescala, en al·lusió directa a l'àvia que anys després va cedir a l'ajuntament els terrenys del seu hort on avui hi ha un parc infantil a tocar de la bassa, i on també s'alça un monument dedicat a Josep Anselm Clavé. Sense oblidar mai els orígens capelladins, el cultiu de les lletres carnerianes va continuar ben fructífer terres enllà.